

[Oluf Pedersen.]

inflation. Men i dag ligger det efter min mening sådan, at regeringen er kørt over i den anden grøft, og det klares efter min mening ikke ved en ny pengeudpumpning som den, regeringen er inde på; det klares lettest og naturligt ved, at man ophæver loven om den bundne opsparing. Nu ved jeg, at den virkelige finansminister sværger til forbrugsbegrænsning, det er hans kongstanke. Han ser slet ikke, at en forbrugsbegrænsning skaber arbejdsløshed, han overser, at en vel-lønnet arbejder altid vil give den største produktion, han overser helt den nære forbindelse, der er mellem produktion og forbrug, lige så vel som den forbindelse, der er mellem kredit og arbejdsløshed. Den bundne opsparing virker oven i købet højst besynderligt. Den er ikke forbrugsbegrænsende overfor de personer, som har penge i bank og sparekasse. Den er ikke forbrugsbegrænsende overfor den falske købekraft, som der kunne være mening i at begrænse. På dette område virker opsparingen slet ikke.

Nu kender jeg ikke det nøjagtige tal på de borgere, som skal betale den bundne opsparing. Jeg har i „Jyllandsposten“ set en opgørelse, hvoraf det fremgår, at den bundne opsparing vil omfatte en halv million arbejdere, og at denne halve million arbejdere skal præstere halvdelen af den bundne opsparing. Ja, det stemmer godt med, hvad den højtærede statsminister siger, at den bundne opsparing skal gå til bunds, og det er han for sit vedkommende glad for. For alle, der har penge at betale med, er den bundne opsparing ret ligegyldig, de kan klare den uden den ringeste forbrugsnedsættelse; men for arbejderne betyder den, at der yderligere skal spares. Og arbejderne, jeg her tænker på, er hele den arbejdende befolkning; det er ikke alene lønarbejderne, men mange andre. For producenterne og for de handlende betyder det mindre afsætning og ringere handel. Den bundne opsparing nedsætter omsætningen i vort samfund og forringer landets velstand. Den er derfor, hvor den rammer, en meget hård belastning for alle, der lige netop kan tjene til livets ophold, som ikke har noget tilovers, men til hvem man nu desuagtet mener at kunne stille det krav, at de skal betale.

Det gælder efter min vurdering for hovedparten af arbejderne, at de ikke får ringeste gavn af de lempelser, som de fire partier, der optræder som regeringspartier, er ene- des om. Jeg mener, at når borgerne har betalt de nuværende høje skatter på arbejde og forbrug, har de gjort deres pligt og mere til. Jeg troede, at man her i rigsdagen kunne

blive enig om, at en udskrivning på 4 000—5 000 kr. pr. familie er en så hård belastning, at der ikke er grundlag for at komme med en meningsløs byrde oveni. Jeg mener, det er ganske naturligt, at der protesteres. Nu ved jeg, at den højtærede statsminister ude i landet har affærdiget protesterne med, at det er kommunisterne, der protesterer, og at de gør det for at agitere. Imidlertid har bl. a. repræsentanter for 10 000 aarhusianske arbejdsmænd protesteret overfor rigsdagen efter at have stemt kommunistiske ændringsforslag ned, hvilket i alt fald viser, at kommunisterne ikke har været i flertal, men at socialdemokraterne og retsstatsfolkene har været de fleste. De stemte de kommunistiske ændringsforslag ned, idet de sagde: vi er lovlige borgere, men vi opfordrer rigsdagen til at ophæve loven. Jeg synes, at en sådan protest — og den slags er jo kommet fra næsten alle landets byer, store som små — bør følges.

Det er forøvrigt en højst besynderlig lovgivning. Det bestemmes, at de tvangsopsparede beløb skal bindes i 8 år. Ja, men hvad så, når de 8 år er forløbet? Hvem er spørgemand? Kan det forsøres at kaste den købekraft ud om 8 år? Tvangssparerne skal have deres penge igen, siger man. For statens økonomi spiller den bundne opsparing jo ingen rolle udover udgiften til forrentning af de opsparede beløb med 4 pct. Staten sætter penge ind i nationalbanken til forrentning med $\frac{1}{4}$ pct., men betaler dem, der har sat pengene ind, 4 pct.s rente! Nå, det kan måske laves om, men det reelle er, at hele ordningen ikke betyder nogen besparelse for staten, tværtimod betyder den en stor og omstændelig administration; og den betyder flere embedsmænd, som om vi ikke havde embedsmænd nok i forvejen. Den betyder mere kontorstyre, og det drejer sig kun om gennemførelse af en tvangsforanstaltning overfor befolkningen; det drejer sig om at tvinge borgerne til at disponere på en måde, som de selv anser for uøkonomisk. Borgerne må ikke selv disponere over deres penge. Rigsdagen og regeringen kommer og siger: det kan vi bedre klare. Jeg synes, det er helt urimeligt og helt meningsløst. Jeg kan endda forstå, at man kommer og tager de skatter, som svarer til de udgifter, man har lavet; det kan angribes, men det er der dog en vis baggrund for. Men at komme og forlange at disponere over borgernes penge på en måde, som oven i købet er skadelig både for borgerne og det fælles samfund, det synes jeg er helt meningsløst.

Jeg forstår heller ikke, at man glemmer, at der her i landet er en bruttonationalpro-